

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Пловдив, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева

Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20235001000657 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение №293/18.08.2023г., постановено по т.д. №536/2022г. по описа на окръжен съд Стара Загора, е ПРИЗНАТО ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Т. К. Т. с ЕГН ***** съществуване на вземането на „Б.М.“ ЕАД с ЕИК ***** за сумата от 37 592,87лв., представляваща главница по Договор за кредит №***/13.11.2015г. и анексите към него за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението 04.01.2022г. до окончателното изплащане на вземането и сумата от 5 407,83лв., представляваща договорна лихва, за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г., за които е издадена заповед за изпълнение №6/11.01.2022г. по ч. гр. д. № 44/2022г. по описа на Районен съд - Н.п..

Отхвърлени са предявените иски от „Б.М.“ ЕАД с ЕИК ***** против Т. К. Т. с ЕГН ***** за установяване, че Т. К. Т. дължи на „Б.М.“ ЕАД такси в размер на 1 140,22лв. за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г. и неустойка в размер на 21 059,70лв. за периода от 05.02.2016г.

до 04.01.2022г. по Договор за кредит №***/13.11.2015г. и анексите към него, за които е издадена заповед за изпълнение №6/11.01.2022г. по ч. гр. д. №44/2022г. по описа на Районен съд - Н.п..

Т. К. Т. с ЕГН ***** е осъден да заплати на „Б.М.“ ЕАД с ЕИК ***** направените в заповедното разноси в размер на 958,93лв., съразмерно с уважената част от исковите и направените в исковото производство разноси в размер на 1 1 290,14лв., съразмерно с уважената част от исковите.

„Б.М.“ ЕАД с ЕИК ***** е осъдено да заплати на Т. К. Т. с ЕГН ***** направените в исковото производство разноси в размер на 855,21лв., съразмерно с отхвърлената част от исковите.

Срещу постановеното решение е подадена въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство – „Б.М.“ ЕАД. Въззивната жалба е срещу отхвърлителната част на решението. Жалбоподателят счита, че решението в обжалваната част е неправилно, необосновано и незаконосъобразно, като са изложени подробно съображения. Твърди се, че съдът неправилно е отказал да уважи претенцията за присъждане на дължимите и неплатени такси по договора за кредит, натрупани в периода 05.02.2016г. - 04.01.2022г. в размер на претендираната сума 1 140,22лв., поради приета от съда неяснота относно основанието за начисляване. Пзовава се на представената по делото справка по чл.366 от ГПК, съгласно която по-голямата част от сумата представлява начислени и непогасени такси за управление, задължението за плащане на която такса управление е уредено в чл.18 от договора за кредит и дори е посочена точна сума – 242,50лв., като допълнителни такси се начисляват на основание чл.27 от договора за кредит и като размер и дата на начисляване те са представени в справката по чл.366 от ГПК. Въведено е оплакване, че съдът неправилно е отказал да уважи претенцията относно неустойката на основание чл.20 от договора за кредит, като е приел, че клаузата е нищожна поради прекомерност. Наведени са доводи, че при преценката за нищожност на тази клауза съдът неправилно е отчел уговорените с договора и учредени в полза на кредитора обезпечения. Към датата на обявената от кредитора предсрочна изискуемост - 25.02.2021г. размерът на задълженията по договора за кредит №***/13.11.2015г. без неустойката е 44 140лв. /с неустойката 65 200,62лв./, като пазарната стойност на наличните обезпечения е 61 500лв., а

редуцираната стойност е 49 200лв., като обезпечението е дадено и по друг договор за кредит /№***/13.11.2015г./, сключен между същите страни. Иска се отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на друго, с което искът да бъде уважен изцяло.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна Т. К. Т. , с който въззивната жалба се оспорва изцяло.

Решението е обжалвано и от ответника в първоинстанционното производство - Т. К. Т.. Въззивната жалба е срещу тази част от решението, с която установителният иск е уважен. Въведено е оплакване, че решението в обжалваната част е неправилно и необосновано, постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон и установената съдебна практика по приложението му. Изложени са подробно аргументи, цитирана е съдебна практика. Въведено е оплакване, че съдът не е обсъдил и не е изложил подробни мотиви по основното защитно възражение, направено с отговора на исковата молба, че между ищеца и ответника въобще не е възникнало облигационно правоотношение по процесния договор за кредит и анексите към него, по силата на което ответникът да се е задължил да отговаря пред ищеца солидарно с кредитополучателя за изпълнение на задълженията по договора за кредит и неправилно е приел, че ответникът има качеството на солидарен длъжник наред с главния длъжник-кредитополучател. Твърди, че в мотивите на решението не е посочена нито една конкретна договорна клауза от договора и анексите към него, която съдът да е подложил на тълкуване и от съдържанието на която да е извел постигната и явно изявена воля на страните за солидарно задължаване на ответника Т. спрямо ищеца-кредитор, като такива клаузи в договора и анексите не съществуват. Акцентирано е, че договорът за кредит и анексите към него са подписани от ищеца като кредитор и от неучастващото по делото лице Р.В.-земеделски производител, като кредитополучател, както и от още три лица, сред които и ответникът Т., всеки от тримата посочен само в титулната част на договора като „съдължник на основание чл. 121 и сл. от ЗЗД“, но в договора за кредит и в анексите се съдържат единствено клаузи, материализиращи уговорки и насрещни съвпадащи волеизявления между дружеството-кредитор и кредитополучателя Р.В.. В тази връзка се изложени съображения, че по отношение на третите лица, посочени в титулната част на договора като „съдължник на основание чл.121 и сл. от ЗЗД“, сред които и жалбоподателят Т., от съдържанието на

договорните клаузи и установения факт, че кредитът е предоставен и усвоен само от кредитополучателя В.-зеделски производител, следва извод, че никое от тези лица няма качеството „кредитополучател“ по договора за кредит. Твърди, че в договора за кредит и в анексите няма нито една клауза/уговорка, дори и препращаща такава, която да предвижда възникването на каквито и да било насрещни права и задължения между кредитора и лицата, посочени като „сдължник на основание чл.121 и сл. от ЗЗД“ и в договора и анексите липсват подобни съвпадащи насрещни изявления, а по делото нито се твърди, нито са представени писмени доказателства за сключени отделни договори, различни от процесния, с които да е уговорена изрично такава солидарна отговорност. Заявено е, че, от една страна, волята за солидарно задължаване следва да е явно изразена, а не предполагаема, както е прието в решение №77/28.02.2020г. по в.т.д. №784/2019г. на АС-Пловдив, и, от друга страна, в трайната практика по приложението на чл.20 от ЗЗД безпротиворечиво се приема, че на тълкуване подлежи само действително изявената, а не предполагаемата воля на страните, като е недопустимо по пътя на тълкуването да се извежда съдържание на задължение, което не е обективизирано в договора, поради което от клаузите на договора за кредит и анексите към него по пътя на тълкуването съобразно чл.20 от ЗЗД и трайната практика по приложението му не може да се изведе постигната и явно изявена воля за солидарно задължаване на жалбоподателя Т. спрямо дружеството. Счита се, че съдът е тълкувал процесния договор за кредит в нарушение на закона, като е основал извода си за възникнало облигационно правоотношение, по силата на което въззивникът се е задължил да отговаря пред въззиваемия солидарно с кредитополучателя за изпълнението на задълженията му по договора за кредит, на предполагаема воля, изводима единствено от посочването на въззивника в титулната част на договора като „сдължник на основание чл. 121 и сл. от ЗЗД“ и подписването от него на договора, без в последния да е налице формирана воля/волеизявление на страните за солидарно осъждане. Заявено е, че цитирана съдебна практика, основана на принципните разбирания относно легалната дефиниция на договора по чл.8 от ЗЗД като вид правна сделка и установените правила за тълкуване на договорите по чл.20 от ЗЗД, изрично приема, че за да се счита за сключен договор, с който се поема солидарна отговорност, не е достатъчно да бъде положен подпис на лицето, посочено

като солидарен длъжник, и да се посочи, че то полага подписа си в това качества, а е необходимо задължително в него да се съдържат съвпадащите насрещни изявления на страните по отношение на договора, предвиждащ солидарна отговорност, както и конкретните уговорки за отношенията между кредитора и солидарния длъжник. Затова жалбоподателят счита, че решението е неправилно, тъй като между жалбоподателя и въззиваемия въобще не е възникнало облигационно правоотношение, по силата на което той да се е задължил на основание чл.121 и сл. от ЗЗД да отговаря пред въззиваемия солидарно с кредитополучателя за изпълнение на задълженията на последния по процесния договор за кредит. Евентуално, ако съдът приеме, че между ищеца и ответника по спора е възникнало облигационно правоотношение съгласно договора за кредит и анексите към него, жалбоподателят поддържа възражението си, заявено с отговора на исковата молба, че по същество не е налице солидарна отговорност на ответника на самостоятелно основание спрямо ищеца, а се касае за акцесорна солидарна отговорност на ответника спрямо ищеца, основана на договор за поръчителство по чл. 138 и сл. от ЗЗД, която отговорност към датата на образуване на заповедното производство е била погасена на основание чл. 147 ал.1 от ЗЗД. Счита, че посочената в договора квалификация на страните не обвързва съда и че в случая не е от решаващо значение обстоятелството, че договорът за кредит и анексите са подписани не само от кредитора и кредитополучателя, но и от лицата, посочени като „съдлъжници“, като само въз основа на това не може да се обоснове извод за вида и правната характеристика на солидарната задълженост – дали е такава на самостоятелно основание спрямо ищеца или се касае за акцесорна солидарна отговорност, основана на поръчителство по чл. 138 и сл. от ЗЗД. Наведени са доводи относно правната природа на солидарната отговорност – че тя възниква при много договори, като при паричния кредит/заем основанията за това са встъпването в дълг /чл.101 от ЗЗД/, създаването /чл.304 от ТЗ/ и поръчителството /чл.138 и сл. от ЗЗД/, като правата и задълженията на страните по тези договори са различни, възникват при различни фактически състави, предвидена е и различна форма за действителност. Жалбоподателят счита, че квалификацията „съдлъжник на основание чл.121 и сл. от ЗЗД“ е обща и не дава информация за същината и характеристиките на поетата от него отговорност спрямо въззиваемия, поради което се налага по пътя на

тълкуването да се установи действителното съдържание на постигнатото общо съгласие. Пзовава се на чл.1 от договора, в който изрично е заявено, че кредиторът предоставя на Р.В. сумата на договорения помежду им кредит, като клаузите на чл.6, чл.4,ал.1, чл.12, чл.13,ал.1 и ал.2, чл.16 и чл.20 от договора за кредит материализират насрещните съвпадащи волеизявления на кредитора и кредитополучателя по отношение на главното задължение на кредитора да предостави на кредитополучателя сумата на кредита и кореспондиращото му задължение на кредитополучателя да върна на кредитора тази сума ведно с дължимите лихви, комисионни и неустойки в договорения срок и при договорения погасителен план. Посочва, че в договора и анексите са налични и множество разпоредби, материализиращи допълнителни задължения на кредитополучателя към кредитора, съпътстващи и свързани с главното задължение. Заявява, че единственият източник, от който би могло да се изведе волята и целта, с която „сдлъжниците“ са подписали договора за кредит и ипотечния акт, е разпоредбата на т.9,б. „д“ от раздел IV на Общите условия на дружеството-ищец по предоставяните от него кредити, които са подписани от страните, в която е недвусмислено предвидено, че за „обезпечаване“ на своите вземания по договори за кредит ищецът приема като „обезпечения“ поръчителство или поемане на солидарно договорно задължение от трети лица. Твърди, че въпреки непрецизната юридическа формулировка на разпоредбата, тъй като и поръчителството е солидарно задължение /чл.141,ал.1 от ЗЗД/, спрямо което се прилагат общите правила на чл.121 и сл. от ЗЗД, безспорно се налага изводът, че посочената клауза от ОУ на кредитора предвижда учредяването на лично обезпечение от трети лица, чрез което се гарантира изпълнението на чуждо задължение, а именно на основното задължение на кредитополучателя за връщане на получения кредит/заем ведно с дължимите лихви, комисионни и неустойки, но не и изпълнението на останалите негови допълнителни и съпътстващи задължения, произтичащи от договора, например, за учредяване и поддържане на реални обезпечения /ипотеки и особени залози/, за тяхното застраховане и опазване, за редовно водене на счетоводна отчетност, за периодично предоставяне на икономическа и счетоводна информация на кредитора, за уведомяването му от кредитополучателя за промени, касаещи обстоятелствата по договора и други подобни. Твърди, че съгласно чл.147 ал.1 от ЗЗД отговорността на поръчителя е погасена, тъй като в случая поради

преустановяване на плащанията по договора за кредит от страна на кредитополучателя до него и до третите лица „сдлъжници“ са отправени нотариални покани, като най-късно е връчена нотариалната покана до ответника Т. – на 10.02.2021г., даденият с нея 14-дневен срок за плащане е изтекъл на 24.02.2021г., вземанията на кредитора са станали изискуеми най-късно на 25.02.2021г., от която дата най-късно е започнал да тече 6-месечният преклузивен срок по чл.147,ал.1 от ЗЗД, той е изтекъл най-късно на 25.08.2021г., а заявлението по чл.417 от ГПК е подадено на 07.01.2022г., към която дата отговорността на поръчителите, включително и ответника, към ищеца-кредитор за вземанията по договора за кредит вече е била погасена на основание чл.147,ал.1 от ЗЗД, поради което предявеният иск е неоснователен. Иска се решението да бъде отменено в обжалваната част и да се постанови друго, с което установителният иск да бъде отхвърлен, както и да бъде обезсилен издаденият в заповедното производство изпълнителен лист. С въззивната жалба не са предявени доказателствени искания.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна „Б.М.“ ЕАД, с който въззивната жалба, подадена от Т. Т., се оспорва изцяло. С отговора на въззивната жалба не са заявени доказателствени искания.

Страните претендират сторените по делото разноски.

Въззивните жалби са допустими, като депозираните в законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Апелативният съд, след като съобрази оплакванията, изложени в жалбата и доводите на страните, с оглед разпоредбите на чл.269 и чл.271 от ГПК и след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното :

Обжалваното решение е постановено по предявен иск с правно основание чл.422 от ГПК във вр. с чл.287 от ТЗ, във вр. с чл.79 и сл. от ЗЗД.

Ищецът в първоинстанционното производство – „Б.М.“ ЕАД, е изложил фактически обстоятелства за успешно проведено заповедно производство по реда на гл.37 от ГПК, като издадената Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. №44/2022г. по описа на Районен съд - град Н.п. №6/11.01.2022г., съдържаща разпореждане за незабавно изпълнение, е била в срок възразена от Т. Т.. С цитираната Заповед Р.Р.В. - ЗЕМЕДЕЛСКИ

ПРОИЗВОДИТЕЛ; Т. К. Т., ЕГН *****; П.Е.Д. и П.Р.В. са осъдени да заплатят на заявителя следните суми: 37 592,87лв. - главница по договор за кредит №***/13.11.2015г. и анексите към него за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г., ведно със законната лихва за периода от 07.01.2022г. до изплащане на вземането; 5 407,83лв. - договорна лихва за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г., включително; 1 140,22лв. - такси за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г., включително; 21 059,70лв. - неустойка за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г., включително; 1 454,01лв. - разноси по делото, от които: 1 304,01лв. за държавна такса и 150лв. юрисконсултско възнаграждение. Вземането се основава на договор за кредит №***/13.11.2015г., Анекс №1/18.12.2015г., Анекс №2/17.08.2016г., Анекс №3/27.07.2017г. и Анекс №4/10.07.2018г. към него, като са изброени дадените обезпечения за изпълнението на задълженията. Посоченият договор е сключен между „Б.М.“ ЕАД /с предишно фирмено наименование „М.И.Д.“ ЕАД/, в качеството му на кредитор, Р.Р.В. - Земеделски производител, в качеството ѝ на кредитополучател, Т. К. Т., П.Е.Д. и П.Р.В. - в качеството им на солидарни длъжници на основание чл.121 и следващите от ЗЗД. Кредитодателят е предоставил на Р.Р.В. - земеделски производител кредит в размер на 48 500лв., като кредитополучателят се е задължил да върне предоставената сума при условията и сроковете, уговорени в договора за кредит. Кредитът е усвоен в пълен размер. За обезпечаване на всички вземания на кредитора „Б.М.“ ЕАД към кредитополучателя по сключения между страните Договор за кредит №*** от 23.11.2015г., кредитополучателят и ипотекарен длъжник - Р.Р.В. - земеделски производител, както и ипотекарните длъжници Р.В.П. и Т.П.П., учредяват договорни ипотеки върху конкретно посочени недвижими имоти, което е сторено с нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижими имоти акт №***, том ****, рег. №****, дело №****/2015г. на Нотариус П.А., рег. №*** на НК, с район на действие РС град Н.п., вписан в Служба по вписванията град Н.п. с дв. вх. рег.№****, вх. рег. №5218/23.11.2015г., акт№**, том *, дело *****/2015г. Поради преустановяване на плащанията по договора., с нотариална покана, връчена на кредитополучателя на 02.09.2020г., чрез Нотариус М.С., рег. №*** на НК, с район на действие РС град Н.п., „Б.М.“ ЕАД уведомил кредитополучателя - Р.Р.В. - земеделски производител и солидарните длъжници П.Р.В. и П.Е.Д. за просрочените към 18.08.2020г.

задължения по горесцитирания Договор за кредит. Нотариалната покана е връчена на Р.Р.В. - земеделски производител, по реда на чл.50 от ГПК на 02.09.2020г. Поканата е връчена лично на солидарните длъжници П.Р.В. на 28.08.2020г. и П.Е.Д. на 02.09.2020г. На солидарния длъжник Т. К. Т. нотариална покана е връчена от Нотариус А.Н.-Р., рег. №*** с район на действие РС-Т. на 10.02.2021г., посредством майка му - С. И.а Т.а. В нотариалните покани до горепосочените лица изрично е уточнено, че ако в посочения в тях срок „Б.М.“ ЕАД не получи плащане на всички просрочени суми, на основание чл.22, ал.1, буква „а“ от Договор за кредит №***/13.11.2015г. кредиторът обявява всички свои вземания по договора за кредит /в това число главница, лихви, неустойки, комисиони, такси и други суми, дължими съгласно договора/ за предсрочно и незабавно изискуеми от деня, следващ изтичането на 14-дневния срок. В периода от 10.02.2021г. до 24.02.2021г. не е постъпило плащане на просрочените суми по Договор за кредит №***/13.11.2015г., подробно описани в нотариалните покани. В тази връзка от 25.02.2021г. „Б.М.“ ЕАД счита всички свои вземания по Договор за кредит №***/13.11.2015г. и анексите към него за предсрочно и незабавно изискуеми. Искането, с което е сезиран съдът, е да се признае за установено, че Т. К. Т. в качеството му на солидарен длъжник, на основание чл.121 и следващите от ЗЗД по Договор за кредит №***/13/11/2015г. и анексите към него, дължи СОЛИДАРНО с кредитополучателя Р.Р.В. - ЗЕМЕДЕЛСКИ ПРОИЗВОДИТЕЛ на „Б.М.“ ЕАД следните суми: 37 592,87лв. - главница по Договор за кредит №***/13.11.2015г. и анексите към него за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г., ведно със законната лихва за периода от 07.01.2022г. до изплащане на вземането; 5 407,83лв. - договорна лихва, за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г., включително; 1 140,22лв. - такси за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г., включително; 21 059,70лв. - неустойка за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г., включително.

С депозирания при първоинстанционното разглеждане на делото писмен отговор ответникът Т. К. Т. е оспорил предявения иск. Възраженията по основателността на иска са възпроизведени във въззивната жалба, посочени по-горе - че между ищеца и ответника въобще не е възникнало облигационно правоотношение по посочения от ищеца договор за кредит и анексите към него. Евентуално - дори и да се приеме, че е възникнало облигационно правоотношение, то не е такова на солидарна задълженост на

ответника на самостоятелно основание спрямо ищеца, основано на разпоредбите на чл.121 и сл. от ЗЗД, а се касае за акцесорна солидарна отговорност на ответника спрямо ищеца, основана на поръчителство по чл.138 и сл. от ЗЗД, която към датата на образуване на заповедното производство по ч.гр.д.№44/2022г. по описа на Районен съд Н.п. е била погасена на основание чл.147 ал.1 от ЗЗД. Евентуално - дори и да се приеме, че ответникът дължи на ищеца парични суми по процесния договор за кредит и анексите към него, то те не са в заявления от ищеца размер, който оспорва. В отговора на допълнителната искова молба ответникът се позовава на нищожност на клаузата на чл.20 от процесния договор за кредит, предвиждаща неустойка в размер на 0,1% на ден върху размера на просрочените задължения за всеки ден забава. Счита, че посочената неустоечна клауза е нищожна на основание чл.26, ал.1 от ЗЗД - поради накърняване на добрите нрави и предвид нищожността на посочената клауза, претенцията в размер на 21 059,70лв. за вземане за неустойка за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г. е изцяло неоснователна и следва да се остави без уважение.

При така посочените твърдения и възражения на страните в първоинстанционното производство, въззивната инстанция намира за установено следното:

Искът по чл.422 от ГПК е средство за защита на кредитора на признатото му в заповедното производство вземане, чрез което да установи съществуването му.

Няма спор, че правопораждащият юридически факт, от който ищецът черпи права, е договор за кредит №***/13.11.2015г., сключен между „Б.М.“ ЕАД /с предишно наименование „М.И.Д.“ ЕАД/, в качеството му на кредитор и Р.Р.В. - Земеделски производител, в качеството ѝ на кредитополучател. Договорът е подписан и от още три физически лице - Т. К. Т., П.Е.Д. и П.Р.В., наименовани в титулната част на договора „сдължник“ на основание чл.121 и сл. от ЗЗД. Съгласно чл.1 от договора кредиторът предоставя на кредитополучателя - Р.Р.В. - Земеделски производител кредит в размер на 48 500лв., като кредитополучателят се е задължил да върне предоставената сума при условията и сроковете, посочени в погасителен план и чл.12 от договора за кредит. Не се спори, че кредитът е усвоен в пълен размер от посочения

кредитополучател. Впоследствие към този договор са сключени и 4бр. анекси - Анекс №1/18.12.2015г. към Договор за кредит №***/13.11.2015г. за предоговаряне на условията по договора за кредит, Анекс №2/17.08.2016г. към Договор за кредит №***/13.11.2015г. за предоговаряне на условията по договора за кредит, Анекс №3/ 27.07.2017г. към Договор за кредит №***/13.11.2015г. за предоговаряне на условията по договора за кредит, Анекс №4/10.07.2018г. към Договор за кредит ***/13.11.2015г. за предоговаряне на условията по договора за кредит. Във всички анекси горепосочените физически лица, включително и Т. Т., са посочени като „съдължник“ на основание чл.121 и сл. от ЗЗД и под „за съдължника“ са положени подписи със собственоръчно изписани имена.

Основната защитна позиция на ответника в първоинстанционното производство – Т., се изразява в отричане на правопораждащия факт – липса на възникнало облигационно правоотношение между него и ищеца. Това възражение е пояснено с писмената защита и се поддържа във въззивната жалба и то се свежда до липса на изразена воля от страната за поемане на задължение при условието на пасивна солидарност. Вярно е посоченото от жалбоподателя -ответник, че в съдържанието на договора не са налице конкретни клаузи, които да обективират насрещно съвпадение на волеизявленията между кредитор и физическите лица, наименовани в титулната част на договора „„съдължник“ на основание чл.121 и сл. от ЗЗД“. Това обаче не води до извод за невъзникване на облигационна връзка между ищеца и посочените физически лица, с характер на солидарно задължение по смисъла на чл.121 от ЗЗД. Съгласно цитираната правна норма, освен в определените от закона случаи, солидарност между двама или повече длъжници възниква само, когато е уговорена. Извод за договорна солидарност се извежда от цялостното съдържание на договора, включително и от уводната му част и заключителната такава, независимо от липсата на отделни клаузи, обективиращи конкретно насрещни права и задължения между кредитора и лицата, посочени като „съдължник на основание чл.121 и сл. от ЗЗД“. Според смисъла на чл.20 от ЗЗД законодателят е дал възможност при тълкуване на договорите, съответно отделни клаузи от договор, да се търси действителната обща воля на страните, като отделните уговорки трябва да се тълкуват, както във връзка едни с други, така и всяка една да се възприема в смисъла, който произтича от целия договор – с оглед неговата

цел, обичаите в практиката и добросъвестността. А общата воля на лицето, наименовано „кредитор“, лицето, наименовано „кредитополучател“ и физическите лица, наименовани „съдлъжник“ на основание чл.121 и сл. от ЗЗД“, изведена от титулната част на договора, сочи несъмнено на воля, че всички те са страни по договора, „сключили настоящия договор за следното“. А волята на физическите лица, посочени в същия договор като страни „съдлъжник“ на основание чл.121 и сл. от ЗЗД“, че участват в договорното правоотношение в качеството си на солидарни длъжници, е изразена посредством даденото им определение и качество и подписване на договора. Вярно посоченото от жалбоподателя Т., че волята на всяка страна по договора следва да е явно изразена, но в случая волята, включително и субективното възприятие на трите физически лица на качеството им на солидарни длъжници по смисъла на чл.121 от ЗЗД е ясно изразена. На първо място същите са посочени като втора страна по договора. Съгласно чл.24 от договора „Настоящият договор се счита за сключен от датата на подписването от *двете страни* с всички произтичащи от това последици“. В заключителната част на договора е казано, че същият се сключва в пет еднообразни екземпляра – по един за всяка една от страните. Договорът не носи само подпис на трите физически лица, но този подпис е положен под изрично посоченото им качество „за съдлъжника“. /Цитираното от жалбоподателя решение №77/28.02.2020г. по в.т.д. №784/2019 г. на АС-Пловдив не касае идентичен случай/. Освен това всяка страница от договора, включително и от погасителния план носи и подпис на лицата, участвали в договорната връзка като съдлъжници. В това си качество същите са участвали и при изготвянето и подписването на четирите анекса към договора, включително и погасителен план към същите. В това си качество жалбоподателят Т. Т. е участвал и в нотариалното производство за учредяване на договорна ипотека върху недвижими имоти - НА №***, том ****, рег. №****, дело №****/2015г. на Нотариус П.А., рег. №*** на НК, с район на действие РС град Н.п., вписан в Служба по вписванията град Н.п. с дв. вх. рег.№****, вх. рег. №5218/23.11.2015г., акт№**, том *, дело ****/2015г., в който НА същият е наименован „съдлъжник“. По този начин, с посочването на трите лица, включително ответника Т., като съдлъжници на основание чл.121 и сл. от ЗЗД е обективизирано волеизявление на всичките страни по договора – от една страна - кредитор, а от друга - кредитополучател

и трима съдлъжници на основание чл. 121 и сл. от ЗЗД, - че между тях е постигнато съгласие за възникване на солидарна отговорност между длъжниците спрямо кредитора. Макар и в последващите клаузи от договора да липсва посочване на съдлъжниците и конкретно на техни права или задължения, началната част на договора сочи на дадено съгласие, удостоверено с подписите им, както в края на договора, така и на всяка негова страница, анексите към договора, погасителен план - за задължаването им солидарно с кредитополучателя, чието основно задължение е да изплаща кредита, като поетото от тях задължение възниква независимо от това на кое от лицата -длъжници е предадена фактически заетата сума. В случая между страните следователно е постигната договореност за възникване между кредитополучателя и тримата съдлъжници на основание чл.121 и сл. от ЗЗД на пасивна солидарност, която по своята правна същност е вид лично обезпечение, поради което съгласно чл.122 ал.1 от ЗЗД тези няколко длъжници дължат една и съща престация на кредитора, а кредиторът може да иска изпълнението ѝ от всеки съдлъжник. Именно това лично обезпечение е предвидено и в клаузата на т.9,б. „д“ от раздел IV на Общите условия на дружеството-ищец, на която се позовава жалбоподателят Т.. Както се посочи, според чл.20 от ЗЗД, при тълкуване на договорите, следва да се преценява смисъла, който произтича от целия договор – с оглед неговата цел. А целта на уговорената с договора, съпоставимо и с Общите условия пасивна солидарна отговорност при условието на чл.121 от ЗЗД, е именно да се осигури в пълна степен изпълнение на задължението към кредитора. Ето защо окръжният съд правилно е приел, че съдържанието на договора определя качеството на въззивника Т. на солидарен длъжник. Първоинстанционният съд правилно е тълкувал волята на страните и е извел обоснования извод за наличие на облигационна връзка между ищец и ответник, притежаваща правните характеристики на пасивна солидарна отговорност при условията на чл.121 от ЗЗД. В този смисъл правилно е прието, че облигационната връзка не е на плоскостта на поръчителството по смисъла на чл.138 от ЗЗД. Поръчителството безспорно е друг вид солидарна отговорност, но за поемане отговорност за чужд дълг или акцесорно задължение. А при уговорената съобразно чл.121 от ЗЗД солидарна задълженост всеки от солидарните длъжници дължи на свое независимо основание и отговорността му няма акцесорен характер. Това пък от своя страна аргументира и неприложимостта

на нормата на чл.147 от ЗЗД и преклузията, която тя предвижда. Следователно от носещата доказателствената тежест страна – ищеца – да докаже твърдения от него факт при въведеното от ответника отричане на провопораждащия факт е проведено пълното и главно доказване, че ответникът Т. има към него задължение за плащане на неиздължените суми по договора за кредит именно в качеството му на съдлъжник на основание чл.121 и сл. от ЗЗД. Основателността на претенцията по размер се установява от заключението от допуснатата при първоинстанционното разглеждане на делото съдебноикономическа експертиза, която, като компетентно изготвена и неоспорена от страните се кредитира и от настоящата инстанция и съгласно която към датата на подаване на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение - 07.01.2022г. размерът на вземането на дружеството-ищец е именно за исковите суми - 37 592,87лв. - главница по Договор за кредит №***/13.11.2015г. и анексите към него за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г; 5 407,83лв., представляваща договорна лихва, за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г., като по отношение на договорната лихва от страна на жалбоподателя – ответник не са въведени конкретни възражения. Що се отнася до възражението, основано на погасителна давност, то от страна на окръжния съд правилно е приложена ранната преклузия по чл.367 от ГПК, с оглед заявяването на това възражение /което е възражение по основателността на иска/ едва с отговора на допълнителната искова молба.

Следователно установено е, че ответникът има задължение към ищеца за плащане на сумата на главницата и възнаградителната договорна лихва в посочените размери, както правилно е приел и присъдил окръжният съд. Затова подадената от жалбоподателя Т. въззивна жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена, а решението на окръжния съд следва да бъде потвърдено в обжалваните от него части.

Неправилно първоинстанционният съд е приел, че не е ясно претендираното вземане за такси в размер на 1 140, 22лв. на какво основание и върху каква сума е начислена, за да може да се извърши преценка за неговата основателност, при което неправилно е отхвърлил иска. Съгласно чл.18 от договора за кредит, кредитополучателят заплаща комисионна за управление и обработка на кредита в размер на 0,5% на година, като е посочен и точен размер – 242,50лв., съгласно Тарифата на дружеството-кредитор за таксите, комисионните и неустойките по предоставяне на кредити, която се

дължи всяка година към датата на договора за кредит, комисионната за първата година е дължима авансово преди усвояване на средства от кредита. Тази Тарифа е посочена в чл.2, б. „б“ от договора. Съгласно чл.27 от договора, всички такси, комисионни и други разходи, свързани със сключването, регистрирането и изпълнението на договора са за сметка на кредитополучателя. Съгласно чл.11,б. „г“ от договора за кредит, кредитополучателят се задължава да издължава ползвания кредит, лихвите, разносните и комисионните съгласно условията на договора и Тарифата за таксите, комисионните и неустойките по предоставяне на кредити. В чл.15 ал.1 от договора за кредит е договорено, че в случай на просрочие на погасителните вноски и лихвите по тях кредиторът погасява дължимите от кредитополучателя суми в зависимост от датата на тяхното възникване *в поредност такси* и комисионни, неустойки, лихви и главници. В заповедното производство дружеството-заявител, не е представило извлечение от своите счетоводни записвания относно изчисление на претендираните като дължими суми. В исковото производство с оглед възражението на ответника, заявено в отговора на исковата молба, че не е представена от ищеца справка по чл.366 от ГПК, която следва да съдържа необходимите изчисления за определяне на размера на претендираното парично вземане, с молба от 01.11.2022 г. ищецът е представил справка, съгласно която сумата 1 140,22лв. е набрана от разходи и такси. Тази справка по чл.366 от ГПК е депозирана в срока за представяне на допълнителна искова молба и се явява пояснение, уточнение към исковата молба. Съгласно заключението от допуснатата при първоинстанционното разглеждане на делото съдебносчетоводна експертиза, което, като компетентно изготвено и неоспорено от страните се възприема и от настоящата инстанция, размерът на дължимите такси за посочения в исковата молба период и към датата на депозиране на заявлението в заповедното производство е именно сумата от 1 140,22лв. Следва да се посочи и че от страна на ответника Т. конкретни възражения във връзка с претенцията относно дължимата сума за такси не са заявени в производството пред окръжния съд. При тези обстоятелства няма основания да се приеме, че, както е посочил окръжният съд в обжалваното решение, в случая не е ясно така претендираното вземане за такси на какво основание и върху каква сума е начислено. Претенцията на ищеца е основателна, доказана с оглед клаузите от договора и заключението от съдебноикономическата експертиза. Ето защо в

тази му част първоинстанционното решение, като неправилно, следва да бъде отменено, като се признае дължимостта и на тази сума от ответника в полза на ищеца.

Неправилно е решението и в частта, с която е отхвърлен искът за неустойка. За да се породи задължение за неустойка, по смисъла на чл.92 от ЗЗД следва да е налице валидно договорно правоотношение, съдържащо клауза за неустойка и неизпълнение на поетото договорно задължение. В случая е налице валидно договорно правоотношение, обвързващо страните по договора. В клаузата на чл.20 от договора е уговорено следното: при нарушаване на сроковете за издължаване на кредита от страна на кредитополучателя същият дължи на кредитора неустойка в размер на 0,1% върху размера на просроченото задължение за всеки ден забава, като неустойката се начислява от деня на възникване на задължението до деня, в който бъде заверена банковата сметка на кредитора със съответната сума. Съгласно чл.22 ал.2 от договора за кредит, от датата на обявяване на кредита за предсрочно изискуем върху дължимата сума се начислява неустойка, определена съгласно чл.20 от договора, до датата на окончателното му погасяване. Следователно налице са елементите от фактическия състав на чл.92 от ЗЗД, съответно - предпоставките за трансформиране на превантивната и стимулираща точното изпълнение на главното задължение функция на неустойката в санкционна такава при неизпълнение. Защитната позиция на ответника се изразява в правоизключващо възражение за нищожност на клаузата на чл.20 от договора по смисъла на чл.26, ал.1 от ЗЗД - поради нарушаване при договарянето ѝ на добрите нрави. Това възражение е въведено с отговора на допълнителната искова молба и разяснено с писмената защита и то се свежда не до доводи за прекомерност на предвидената неустойка, а до доводи за несъизмеримост на същата с очакваните от кредитора вреди. Добрите нрави са морални норми, етични възгледи и правила за поведение, които са установени в обществото. За тях няма легални дефиниции, но те съществуват като общи принципи или произтичат от тях, представляват критерий за оценка на сделките с оглед предотвратяване на несправедливо облагодетелстване на някоя от страните. Като се има предвид задължението на съда служебно да следи за този вид нищожност, на преценка от съда подлежи дали при конкретно установените по делото обстоятелства клаузата в договора за уговаряне дължимостта на неустойката е нищожна.

При предявен иск за присъждане на неустойка съдът следи служебно за спазването на добрите нрави, както изрично е указано в т. 3 от ТР №1/15.06.2010г. на ВКС по т.д. №1/2009 г., ОСТК /задължителната съдебна практика, на която се е позовал и ответникът в представената писмена защита/. Тъй като от ответника не е заявено, че претендираната неустойка е прекомерна, съответно, не е заявено възражение по чл.92 ал.2 от ЗЗД за намаляване на дължимата неустойка, а заявяването на такова възражение е в правомощията само на страна, респективно, нейна е доказателствената тежест да установи съответните обстоятелства, то съдът служебно не може да изследва този въпрос. Преценката за нищожност, при която и да е от хипотезите на чл.26 от ЗЗД, следва да се извърши към момента на сключване на договора, като в случая тази преценка следва да се извърши на база съизмеримостта между предвидената неустойка и очакваните вреди за кредитора от неизпълнението на задължението на длъжника. Договорът е сключен през 2015г. Размерът на предоставения кредит е 48 500лв. Уговорената неустойка за неизпълнение на задължението на кредитополучателя при нарушаване сроковете за издължаване на кредита е 0.1% *върху размера на просроченото задължение* за всеки ден. По смисъла на клаузата на чл.20 от договора за кредит неустойката е уговорена като мораторна /за забавено изпълнение/ при неизпълнение от кредитополучателя на негово договорно парично задължение да изплаща паричния дълг за издължаване на кредита в установените от страните срокове. При договарянето на неустойката е установена нейна зависимост, обвързаност от вида на неизпълнението - с оглед размера на просроченото задължение. Доколкото несъмнено не може да бъде предварително посочен в договора краен срок на този вид неизпълнение, то неустойката е договорена без конкретен краен предел, който краен предел зависи от поведението на длъжника, поради което не може да се приеме, че тя не е съобразена с вида на неизпълнението, а именно дали то е съществено или за незначителна негова част. Уговорената неустойка - 0,1% върху размера на просроченото задължение за всеки ден забава, сочи на годишна база /360 дни/ - 36%. През исковия период 05.02.2016г. - 04.01.2022г. размерът на законната лихва е 10% (тъй като годишният размер на законната лихва е 10% плюс основния лихвен процент на БНБ, а основният лихвен процент на БНБ след 01.02.2016г. до м.октомври на 2022г. е 0%), съответно, дневният процент на законната лихва

е 0,028%, с оглед на което неустойката е договорена в размер 3,6 пъти над размера на законната лихва, която законна лихва представлява предвидимата към момента на договарянето на неустойката вреда като типична и закономерна последица от забавата да се издължи парична сума. Тук следва да се съобрази обаче и свободата на договарянето, както е посочено в ТР №1/15.06.2010г. на ВКС по т.д. №1/2009г., ОСТК. Следва да се съобрази и характерът на правоотношението – договор за кредит, по силата на който кредиторът предоставя на кредитополучателя парична сума, а заемателят се задължава да върне паричната сума, като срещу предоставената парична сума е уговорено и възнаграждение от страна на кредитополучателя – възнаградителна лихва. В този смисъл очакваните вреди за кредитора при неизпълнение на кредитополучателя да заплаща своевременно погасителни вноски, формирани не само от главница, но и от възнаградителна лихва, не могат да се приравняват само към размера на законната лихва. С оглед чл.79 от ЗЗД законодателят е предвидил, че кредитор, който не получи изпълнение в отклонение, от сключения договор по време, обем, качество, има право на обезщетение за вреди, когато тези вреди са в пряка и непосредствена последица от неизпълнението. Този извод не може да бъде променен и от факта, че съгласно раздел четвърти от договора за кредит са уговорени /а и по смисъла на клаузите – дадени/ и други обезпечения. В случай че тези обезпечения по стойност биха надвишили очакваните вреди за кредитора, то в тежест на страната, позоваваща се на нищожност, би било да установи това. Освен това, служебно известно е, че тези обезпечения са дадени и по друг договор за кредит - №***/13.11.2015г. – също с настъпила предсрочна изискуемост. Ето защо, освен неоснователни, а и неотносими са всички доводи на ответника, съдържащи се в представената пред окръжния съд писмена защита: в насока, че определеният от Държавата размер на обезщетението за забава по чл.86 ал.1 от ЗЗД се явява универсален измерител на понятието за добрите нрави и съществуващото в обществото разбиране за справедливост; относно статута и едноличния собственик на капитала на дружеството - ищец /че едноличен собственик на капитала на дружеството е „Б.б.р.“, чийто едноличен собственик на капитала е държавата, от което следвало, че ищцовото дружество е създадено и капиталът, с който извършва търговската си дейност, е формиран от активи-собственост на държавата, а в своята публична дейност държавата е предвидила, че при забава от страна на

физически или юридически лица в изпълнението на публичноправните им задължения към нея, аналогично на възприетия критерий за справедливост по чл.86 ал.1 от ЗЗД, се дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва/. Що се отнася до цитираната от ответника в писмената защита съдебна практика следва да се посочи, че същата не се отнася до идентични казуси. /Напр. в коментирания с Решение №148/25.02.2020г. на ВКС по т.д. №219/2018г., второ т.о. казус неустойката е в размер на 25% от размера на дължимата сума; в коментирания с Решение №181/26.02.2015г., по т.д. №4386/2013г., второ т.о. казус неустойката надвиша с 8 пъти законната лихва и е с повече от 50% от общия размер на дължимите от лизингополучателя, до предаване на лизингованата вещ, суми и др./. Съгласно задължителната практика на ВКС, обективирана в т.3 на Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г., по тълк.дело № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС нищожна, поради накърняване на добрите нрави е само клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционни функции, *като преценката за нищожност се прави за всеки конкретен случай*. Тук следва да се посочи и друга съдебна практика – Решение №89/02.10.2019г. по т.д. №1214/2018г. на ВКС, второ т.о., с което е прието, че неустойка в размер на 9,15% с добавена наказателна надбавка от 15 пункта годишно или 24,15 % годишна лихва не е накърняваща добрите нрави. Функциите на неустойката са обезпечителна, обезщетителна и санкционна. Тези функции се определят по договаряне между страните с оглед естеството на престацията, предвиденото неизпълнение на задължението, както и предвидените последици от неизпълнението. В случая няма накърняване на добрите нрави като основание за нищожност с клаузата на чл.20 от договора, тъй като не може да се приеме, че уговорената неустойка е несъизмеримо висока с очакваните за кредитора вреди от забавеното изпълнение и нарушава принципа за справедливост в гражданските и търговски спорове.

По изложените съображения въззивната жалба на жалбоподателя – ищец се явява основателна, а на жалбоподателя – ответник – неоснователна. Обжалваното решение, като неправилно, следва да бъде отменено в неговата отхвърлителна част. Следва да се постанови друго, с което установителният иск по чл.422 от ГПК да бъде уважен изцяло.

С оглед изхода от спора пред въззивната инстанция, ответникът следва да заплати на ищеца, на основание чл.78 ал.1 от ГПК, сторените в

първоинстанционното производство разноси в пълен размер. Същите са следните: държавна такса в размер на 1 306, 21лв., възнаграждение за изготвяне на съдебно - икономическа експертиза в размер на 500лв., като се претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв. - или разноските за първоинстанционното производство са общо в размер на 1 956, 21лв. Следователно, освен присъдените с първоинстанционното решение разноси - в размер на 1 290,14лв., следва да се присъдят допълнително 666,07лв.

Предвид приетото в т.12 от ТР №4/18.06.2014г. на ОСГТК на ВКС по тълк.д. №4/2013г., следва да се присъдят в пълен размер и разноските, сторени в заповедното производство, които са 1 454,01лв. Или, освен присъдените с първоинстанционното решение разноси за заповедното производство - 958,93лв., следва да се присъдят допълнително 495,08лв.

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция, следва да се отмени решението в частта, с която в тежест на ищеца са присъдени разноси по съразмерност – 855,21лв.

На основание чл.273 от ГПК, във вр. с чл.78 ал.1 от ГПК жалбоподателят – ответник следва да заплати на жалбоподателя – ищец сторените разноси за въззивното производство в пълен размер. Претендира се юрисконсултско възнаграждение в размер на 300лв., като е заплатена и държавна такса в размер на 461,10лв. или общо 761,300лв.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №293/18.08.2023г., постановено по т.д. №536/2022г. по описа на окръжен съд Стара Загора, *в частта, с която е ПРИЗНАТО ЗА УСТАНОВЕНО* по отношение на Т. К. Т. с ЕГН ***** съществуване на вземането на „Б.М.“ ЕАД с ЕИК ***** за сумата от 37 592,87лв., представляваща главница по Договор за кредит №***/13.11.2015г. и анексите към него за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението 04.01.2022г. до окончателното изплащане на вземането и сумата от 5 407,83лв.,

представляваща договорна лихва, за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г., за които е издадена заповед за изпълнение №6/11.01.2022г. по ч. гр. д. № 44/2022г. по описа на Районен съд - Н.п..

ОТМЕНЯ решение №293/18.08.2023г., постановено по т.д. №536/2022г. по описа на окръжен съд Стара Загора, *в частта, с която са отхвърлени предявените иски* от „Б.М.“ ЕАД с ЕИК ***** против Т. К. Т. с ЕГН ***** за установяване, че Т. К. Т. дължи на „Б.М.“ ЕАД такси в размер на 1 140,22лв. за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г. и неустойка в размер на 21 059,70лв. за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г. по Договор за кредит №***/13.11.2015г. и анексите към него, за които е издадена заповед за изпълнение №6/11.01.2022г. по ч. гр. д. №44/2022г. по описа на Районен съд - Н.п., както и в частта, с която „Б.М.“ ЕАД с ЕИК ***** е осъдено да заплати на Т. К. Т. с ЕГН ***** направените в исковото производство разноски в размер на 855,21лв., вместо което **постановява:**

По предявения от „Б.М.“ ЕАД с ЕИК ***** против Т. К. Т. с ЕГН ***** установителен иск, **ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО**, че съществува вземането на „Б.М.“ ЕАД спрямо Т. К. Т. с ЕГН ***** за такси в размер на 1 140,22лв. за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г. и неустойка в размер на 21 059,70лв. за периода от 05.02.2016г. до 04.01.2022г. по Договор за кредит №***/13.11.2015г. и анексите към него, за които е издадена заповед за изпълнение №6/11.01.2022г. по ч. гр. д. №44/2022г. по описа на Районен съд - Н.п..

ОСЪЖДА Т. К. Т. с ЕГН ***** да заплати на „Б.М.“ ЕАД с ЕИК ***** допълнително разноски за първоинстанционното производство в размер на 666,07лв., допълнително разноски за заповедното производство в размер на 495,08лв., както и разноски за въззивното производство в размер на 761,300лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____